

Mimosa astutusreissulla (koiran astutus ulkomailla)

Tämän kertomuksen tarkoituksena on valaista hieman miten ulkomailla astuttaminen voi tapahtua, mitä se vaatii ja mitä se maksaa.

Yleensä on parasta aloittaa alusta, joten kerron ensin miten Mimosa tuli maailmaan. Sattuipa niin että minulla oli erittäin hyväluonteinen eurasier uros nimeltään Takku (Blue Creek's Ilya Ildefonso). Se oli myös terveydeltään parasta A-luokkaa joten aina silloin tällöin sitä kaipahtiin suvunjatkamishommiin. Meille jo entuudestaan tutulla kasvattajalla (Ihalaisen Sanna - kennel Nanuzzin) oli narttu nimeltään Oodi, sekin kaikin puolin mukava ja ystävällinen koira. Niinpä järjestettiin treffit, joiden seurauksena syntyi maailmaan 8 pientä pupeloa. Kasvattajalle jäi pentueesta Minttu ja Mimosa. Valitettavasti Oodi sairastui pentueen jälkeen kilpirauhasen vajaatoimintaan ja Mintunkin tga-näyte osoittautui positiiviseksi. Näin kasvattajalle jäi suvunjatkoon vain Mimosa, joka osoittautui onneksi terveeksi, hyväluonteiseksi koiraksi ja se synnytti kaksi hyvän kokoista pentuetta Nanuzzin kennelissä. Syksyllä 2012 Mimosaa yritettiin jälleen astuttaa mutta tällä kertaa ei tähtien asento ollut oikea, ja astutusyritykset jäivät yrityksiä. Niinpä suunnitelmat siirtyivät seuraavalle vuodelle.

Olin oikeastaan pari vuotta jo kysellyt Mimosaa lainaan, koska tunsin sen taustat ja luonteen erinomaisen hyvin. Tiesin myös että kyseessä on narttu jonka voi viedä "minne vaan", räjäyttää pommin vieressä tai heitellä kuperkeikkoja ilman että se kummemmin hänen mielenrauhaansa järkyttää. Tarpeeksi Sannaa ahdisteltuani sain vihdoon viestiä että koska hänellä oli muita pentusuunnitelmia, saisin lainata Mimosaa jalostukseen. Tässä kohtaa haluaisinkin esittää suurenmoiset kiitokset Sannalle ja Pasille, ilman teitä tämä ei olisi ollut mahdollista!

Siitä alkoivat erittäin jännittävät hetket. Mietin ja pohdin mitä urosta voisin käyttää. Totesin että koska minulle ei ole mikään ongelma matkustaa ulkomailla, voisin etsiä ulkomaista urosta. Niinpä katselin ensin internetin ihmeellisestä maailmasta urosten sivuilta, kerhojen jalostusuroslistoilta ja ties mistä mielenkiintoisia kandidaatteja. Saksa rodun kotimaana oli luontevin kohde. Aikani tutkailtuani päädyin pariin vaihtoehtoon, yksi näistä oli wolfspitz-risteytyksestä syntynyt uros, mutta valitettavasti sillä ei vielä ollut terveystutkimustuloksia. Ensisijainen kriteerini oli että en matkusta niin kauas astuttaakseni jollain saman sukuisella uroolla.

Yhdistelmän sukusiitosasteen ja sukulaisuussuhteen jo Suomen kantaan vaikuttaneisiin tai vaikuttaviin koiriin tuli olla mahdollisimman pieni. Saksassa astuttaessa tai pentua ostaessa täytyy aina operoida asianomaisen rotuyhdistyksen kautta, eli ensimmäinen yhteydenotto kohdistui urosehdokkaiden kerhoon, tässä tapauksessa KZG. Kiitokset Satu Rossow:lle tämän asian helpottamisesta. Niinpä ryhdyimme keskustelemaan KZG:n jalostusneuvojan kanssa mahdollisista uroksista, mitä yhdistelmältä toivottiin ja mitä asioita nartun puolelta tulisi ottaa huomioon. Aikamme keskusteltuamme sain häneltä listan potentiaalisista Pohjois-Saksassa majailevista uroksista terveystietoineen ja kuvineen. Luonnollisesti tilanteessa ei voi muuta kuin luottaa vastapuolen asiantuntemukseen, nartun omistaja on tässä suhteessa täysin jalostusneuvojan armoilla. Täytyy vain luottaa ettei sieltä mitään roskaa edes tarjota. Ehdotetuista uroksista valitsin muutaman ja jalostusneuvoja otti yhteyttä näiden omistajiin tiedustellen olisiko uros käytettävissä nartulleni. Molemmat vaihtoehdot olivat saatavilla, toinen hieman hankalassa paikassa tosin. Niinpä valitsin ensisijaiseksi urokseksi sen mikä oli helpommin tavoitettavissa lentäen.

Valitsin matkustusmuodoksi lentämisen monestakin syystä. Ensinnäkin aikataulu, sinne on mentävä silloin kun narttu on valmis, ei auta olla liian aikaisessa eikä varsinkaan liian myöhässä. Lentäen pääsee lähes mihin päin tahansa Saksaan muutamassa tunnissa, jos vertaa vaikkapa lauttaan itämeren yli tai ajaen Ruotsin ja Tanskan kautta. Toisekseen minulla oli narttu jonka voi huoletta laittaa lentokoneeseen. Kaikkia narttuja ei nimittäin voi, eikä kannata.

Lentokoneessa on kova meteli, jos koiralla on yhtään ääniherkkyyttä se varmasti stressaantuu liikaa, ja lisäksi vieraat ihmiset pörräävät ympärillä, nostelevat bokseja jne. Kolmanneksi kyse oli myös hinnasta, paria päivää ennen lähtöä lauttamatka yhteen suuntaan olisi maksanut reilut 700 euroa. Halusin siis lentää. Onneksi Saksa on täynnä pienempiä ja suurempia lentokenttiä, eivätkä lennot ole hinnalla pilattuja. Minun kohteeni oli Hampuri, sinne on lentoja monista Euroopan suurista kaupungeista ja reittiä operoivat useat lentoyhtiöt. Tästä alkaakin sitten "no mutta kerro nyt mitä se maksoi" osuus. Ensimmäinen kuluerä olivat lennot. SAS:lla sinne ja Lufthansalla takaisin. Omat lennot 336,92€, koiran lennättäminen ruumassa sinne 120€ ja takaisin 200€. Lentoyhtiöillä on kullakin oma hinnoittelupolitiikkansa ja sääntönsä joihin kannattaa tutustua etukäteen. Esim. Finnair on kaikista kallein, Euroopassa koira ruumassa maksaa 10€/kg, eli narttu plus boksi yhteensä noin 30kg, maksaa 300€ suuntaansa. Terveisiä vaan Finnairille että olette sikakalliita mutta palvelu ei ole yhtään sen parempaa kuin muillakaan. Lentoja varatessa pitää olla tarkkana, kaikkiin pikkukoneisiin ei voi ottaa koira ruumaan. Ensin pitää siis katsoa millä lennoilla haluaisi mennä, sitten soittaa lentoyhtiölle onko ruumassa tilaa koiralle ja vasta sitten varata lennot.

Tähän show'hun menee yleensä tunti jos toinenkin. Luonnollisesti tarvitaan myös lentoyhtiöiden hyväksymä kuljetuslaatikko, jonka mitat täytyy tietää jo paikkaa varatessa.

Olin suoraan yhteydessä sähköpostitse uroksen perheeseen astutuksen ajankohdasta ja muista käytännön asioista. Uroksen omistajat puhuivat vain hyvin rajallisesti englantia, ja minä ymmärrän enemmän saksaa kuin pystyn kirjoittamaan, joten operoimme eräänlaisella sekakielellä.

Kun narttu alkoi näyttää vihreää valoa, ryhdyin toimeen. Varasin lennot seuraavalle päivälle, hotellin, selvittelin miten pääsen kentältä uroksen luo, järjestelin lapset hoitoon, sekä muulle eläintarhalle vartijan. Meillähän on siis lampaita, kanoja, vuohi, hevonen ja liuta koiria (pidätämme oikeuden muutoksiin). Vartioivien tiibetiläisten vuoksi niiden hoitajaksi ei sovellu kuka tahansa jolla pysyy remmi kädessä, vaan valikoima on varsin suppea. Muutakin ohjelmaa oli tietysti jo suunniteltu, mutta lähdeittävä on silloin kun se nartulle sopii, eikä siten kuin itselle parhaiten sopisi.

Kentällähän pitäisi koiran kanssa olla aina 2h ennen lennon lähtöä. Kuinka ollakkaan kun olimme päässeet jonkin matkaa ajelemaan, autosta kuului erinäistä kolinaa, ja mittaritaulussa syttyi valoja siellä täällä. Todellisuudessa kannattaa siis ehkä varata vieläkin enemmän aikaa. Onneksi auto rikkoontui suht lähellä kotipaikkaani joten saimme sieltä auton lainaan reissun ajaksi. Ehdimme kentälle noin tuntia ennen koneen lähtöä, ja pääsimme vielä koneeseen.

Siitä eteenpäin matka sujui rattoisasti lennellen, ostin kentältä matkalukemista ja vähän tultaisia uroksen omistajille. Perille saavuimme hieman aikataulusta myöhässä. Parkkeerasimme koirankuljetuslaatikon kentän matkatavarasäilytykseen, kun ei ollut tarvetta tai halua raijata sitä mukana, ja jatkoimme matkaa bussilla.

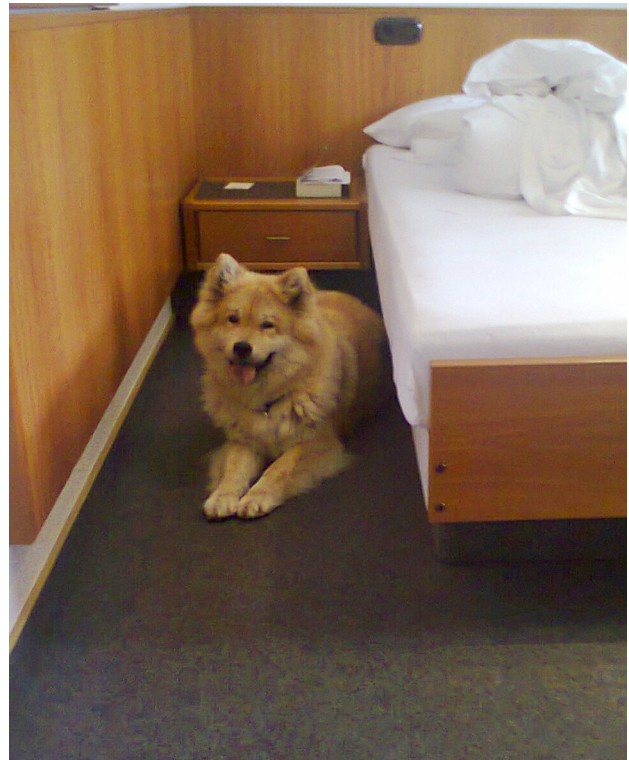

Auton vuokraaminen olisi tietysti ollut yksi vaihtoehto, mutta kun kentältä operoi bussi joka pysähtyi suoraan majapaikan edessä, ja vain kerran matkanvarrella, päätin että se on nopeampi ja helpompi kuin seikkailla autolla. Mimosalle on aivan se ja sama kuljetaanko bussilla vai helikopterilla, joten niinpä nousimme bussiin ja maksoin koiran kuljetuksesta lasten lipun verran. Saksassa on hieman erilainen koirakulttuuri, siellä hyväkäytöksen koiran voi viedä lähes minne vaan, myös useimpiin ruokapaikkoihin.

Perille saavuimme illalla hieman väsyneenä, mutta päättäväisinä, ja suuntasimme iltakävelylle uroksen luo. Uros olikin reipas poika joka tapasi meidät jo heti ovella, nuuhkasi muutaman kerran ja totesi että tervetuloa!

Talon rouvan kanssa päästimme koirat aidattuun puutarhaan ja avot, alta viiden minuutin pariskunta oli nalkissa koristealtaan vieressä. Ukkonen oli jylissyt lupaavasti koko illan ja muutama tippa oli jo tippunut taivaalta, siinä koiria pidellessä katselimme huolestuneena ylös saisimmeko seuraavaksi myös suihkun. Koiria pieni ukkonen ja sade ei tietysti huolestuttanut, Mimosa katseli hieman turhankin kiinnostuneena kun koristealtaan kultakalat uiskentelivat ohitse ja uros lähätti tyytyväisenä. Noin vartin kuluttua ja juuri ennen kuin vettä alkoi tulla taivaalta kuin aisia, koirat irtosivat toisistaan. Täydellinen ajoitus!

Mitäpä siinä sitten, äkkiä suojaan, vaihdoimme muutaman sanasen, sovimme treffit seuraavaksi päiväksi ja talon isäntä ystävällisesti heitti meidät takaisin hotellille ettei tarvinnut kaatosateessa kävellä. Uroksen omistajat olivat kaikkienensa erittäin mukavia, avuliaita ja ystävällisiä ihmisiä. Lepo tulikin tarpeeseen molemmille. Hotelli oli pieni mutta mukava, emme lähteneetkään etsimään luksusta vaan urosta!

Seuraavana päivänä vaihdoimme sitten jo enemmän kuulumisia, tutustuimme uroksen aiempiin pentueisiin ja juttelimme niitä näitä, mitä nyt heidän vähäisellä englanninkielentaidolla ja minun auttavalla saksankielellä pystyi. Koirien välillä sen sijaan ei ollut kommunikointivaikeuksia, niillä lienee joku universaali kieli.

Päivä oli todella kuuma ja helteinen, joten koirat viettivät suurimman osan ajasta pihalla levyttäen. Kuten kuvasta näkyy, pitkälle voi vetää vieraallakin maalla.

Uroksen kunniaksi täytyy sanoa että se oli sekä tehokas että rauhallinen. Astutukset kun oli hoidettu, se oli yhä kiinnostunut muttei juossut hulluna nartun perässä. Kuunteli jopa omistajiensa käskyjä kun käskettiin mennä maate. Muuten kyseessä on täysin sylikoira, joka tunki päänsä minunkin kainaloon kummempia kyselemättä ja kävi itse hakemassa rapsutuksia tasaisin väliajoin.

Narttua kohtaan se oli kohtelias mutta päättäväinen, pienet komentelut se hoiti kääntämällä päätä hieman sivuun, väistämättä kuitenkin kauemmas.

Pian olikin jo hyvästien aika, palaisimme seuraavana päivänä kotimaahan. Saksan ja Suomen välillä on tunnin aikaero, mutta itse matkustusaika koneella on neljä-viisi tuntia, joskus vähemmänkin riippuen siitä minne on menossa, plus mitä kentällä joutuu viettämään aikaa ennen ja jälkeen lennon. Emme myöskään asu ihan Helsinki-Vantaan kupeessa, joten matkustusaikaa menee sinne ja takaisin siirtymiseen.

Lentoja Keski-Eurooppaan on tarjolla myös mm. Tampereelta, Oulusta ja Lappeenrannasta, meidän aikatauluun ei nyt vaan sopinut lähtö Tampereelta, vaikka se olisi ollut lähempänä.

Mitä tämä lysti tuli sitten kustantamaan kaikkinsa? Nartun ja uroksen muihin kuluihin en nyt ota tässä kantaa, vain pelkkään ulkomaanmatkaan. En myöskään puutu paperisotaan, tuontimääräyksiin, tms. Ne nimittäin vaihtelevat niin paljon maittain, ja parhaimmillaan monta kertaa vuodessa.

Yhteensä 1039,77e + bensat. Eriteltyinä kulut seuraavasti:

- * lennot (ihminen + koira) 656,92e
- * kuljetukset määränpäässä 41,75e
- * pysäköinti lentokentällä, ruokailut matkalla, tuliaiset ja muut sekalaiset kulut 110,55e
- * hotellimajoitus aamiaisineen, 2 yötä 128e

Entä mitä nartunomistajan tulisi huomioida jos mielih vastavaan reissun tehdä?

* tunne narttusi, mieti mitkä ovat sen hyvät ja huonot puolet, ja miten ne saattavat vaikuttaa matkustamiseen ja tiinehtymiseen.

* tiedä miten narttu toimii astutustilanteessa. Saksassa astutukset tapahtuvat luomuna, kiinnipitämiset ja kuonokopat ovat out. Mieti siis tarkoin kannattaako esim. ensikertalaisen kanssa vielä mennä.

* tiedä milloin on oikea aika astuttaa, ota progetestit avuksi jos et muuten ole varma. Siinä palaa helposti paljon aikaa ja rahaa jos on liikkeellä väärään aikaan.

* varaa aikaa valmisteluun, hyvin suunniteltu on puoliksi tehty.

* suhtaudu avoimin mielin sinulle ehdotettuihin uroksiin, esim. Saksassa kerhot päättävät hyvinkin pitkälti mitkä koirat laitetaan yhteen.

* tee varasuunnitelma. Entä jos uros ei astukaan? Entä jos narttu päättää että tämä uros ei vaan käy.

